

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně: **TASY s.r.o.**, IČO: 269 36 321
se sídlem Mokrá 358, 664 04 Mokrá-Horákov
zastoupena Mgr. et Mgr. Janem Kořánem,
advokátem se sídlem Opletalova 1015/55, 110 00 Praha 1
proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2024, č.j. MZP/2023/211/2549,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2024, č.j. MZP/2023/211/2549, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.342,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně provozuje zařízení, které slouží ke sběru, třídění, zpracování (drcení za účelem výroby alternativního paliva) a skladování opotřebených pneumatik (odpad kat. č. 16 01 03 Pneumatiky), odpadu pryže (odpad kat. č. 07 02 99 Odpady jinak blíže neurčené - útržky, úlomky pryže), 19 12 04 Plasty a kaučuk a 19 12 10 Spalitelný odpad (palivo vyrobené z odpadu).
2. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“ nebo „inspekce“) ze dne 16. října 2023, č. j.: ČIŽP/41/2023/11542, sp. zn.: ZN/ČIŽP/41/2793/2022, (dále jen „rozhodnutí ČIŽP“), kterým bylo rozhodnuto o uložení pokuty žalobkyni ve výši 490.000,- Kč za přestupky:
 - dle § 121 odst. 1 písm. i) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), tedy **nepředání odpadu v souladu s hierarchií odpadového hospodářství** způsobem stanoveným v § 13 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, kterého se žalobkyně dopustila tím, že v období od října 2020 do dne 2. února 2022 předala celkem 5014,21 tun odpadu kat. č. 16 01 03 *Pneumatiky* ze svého stacionárního zařízení s přiděleným IČZ: CZA00351 na adrese X (dále též „zařízení“), společnosti G3 plast, s.r.o., se sídlem Toužimská 588/70, 197 00 Praha 9 – Kbely, IČO 27291294 (dále jen „G3 plast“), do provozovny v areálu Pod Borovskou v k. ú. X, která nebyla oprávněná k převzetí uvedeného odpadu;
 - dle § 66 odst. 2 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 185/2001 Sb.“), tedy nesplnění ohlašovací povinnosti ve stanoveném rozsahu, a to tak, že **podala nepravdivé Hlášení o produkci a nakládání s odpady** (dále jen „HPNO“) za zařízení za rok 2020, čehož se žalobkyně dopustila tím, že chybně uvedla převzaté množství odpadu kat. č. 16 01 03 *Pneumatiky* od společnosti ELT Management Company Czech Republic s.r.o., IČO 04684010 a dále chybně uvedla přeshraniční přepravu odpadu téhož kat. č. z Maďarska pod kódem nakládání s odpady BN6 místo BN30, čímž porušila povinnost stanovenou v § 39 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb.;
 - dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., tedy provozování zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení, kterého se žalobkyně dopustila tím, že minimálně ke dni 1. ledna 2020 **překročila okamžitou kapacitu zařízení v množství 2253,9644 tun**, čímž porušila povinnost dle § 19 odst. 1 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb.;
 - dle § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech, tedy provozování zařízení určeného pro nakládání s odpady bez povolení provozu zařízení, kterého se žalobkyně dopustila tím, že minimálně ke dni 1. ledna 2021 **překročila okamžitou kapacitu zařízení v množství 3691,393 tun**, čímž porušila § 17 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně předně namítá, že inspekce na zjištěný skutkový stav nesprávně aplikovala právní předpisy, přičemž žalovaný se dostatečně nevypořádal s její argumentací vznesenou v odvolání, čímž napadené rozhodnutí zatížil vadami, pro které je třeba napadené rozhodnutí zrušit. Správní orgán dále neprovedl důkazy, které byly nezbytné ke zjištění stavu věci, ať již se jednalo o důkazy navržené žalobkyní, anebo důkazy, které měl správní orgán provést z vlastní iniciativy, neboť ho tíží důkazní břemeno.
4. Žalobkyně v zařízení vyráběla **výrobek** „Kamenivo pro nestmelené směsi a směsi stmelené hydraulickými pojivy pro inženýrské a pozemní komunikace“ (dále jen „**kamenivo**“ nebo „výrobek“). Žalobkyně tvrdila, že se nemohla dopustit předání odpadu neoprávněné osobě, neboť předávala výrobek, nikoliv odpad. Výrobek byl certifikován prohlášením o shodě („CE“) a splnil všechny zákonné podmínky pro přechod z režimu odpadu do režimu výrobku. Požadavky kladené na tento přechod správním orgánem nemají oporu v zákoně.
5. Předmětný odpad se stal totiž výrobkem, a to v důsledku naplnění všech zákonných předpokladů stanovených zákonem č. 185/2001 Sb. (jenž byl účinný až do 31. prosince 2020). Výrobu kameniva žalobkyně zahájila před nabytím účinnosti zákona o odpadech, a v rozhodné době zařízení provozovala na základě provozního řádu schváleného podle zákona č. 185/2001 Sb. V souladu s tímto provozním řádem provozovala žalobkyně zařízení i po nabytí účinnosti nového zákona o odpadech v souladu s přechodnými ustanoveními tohoto zákona – § 153 odst. 2 zákona o odpadech. K jednání, které mělo podle názoru žalovaného naplnit skutkovou podstatu přestupku, docházelo od října 2020 do února 2022, tedy za účinnosti původní i nové právní úpravy.
6. Inspekce se v reakci na argumentaci žalobkyně zabývala toliko naplněním podmínky ad d), tedy zda využití věci je v souladu se zvláštními právními předpisy a nepovede k nepříznivým dopadům na životní prostředí nebo lidské zdraví. K závěru o údajném nesplnění této podmínky pak dospěla výkladem § 12 odst. 1 vyhlášky č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu, ve znění pozdějších předpisů, dle níž není možné využívat odpady uvedené v příloze č. 5 této vyhlášky na povrchu terénu, a přílohy č. 5, v níž je uvedeno, že na povrchu terénu nesmí být využívány odpady vznikající z výrobků podléhajících zpětnému odběru, tedy ani pneumatiky, a přílohy č. 4 bodu B vyhlášky č. 273/2021 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, ve znění pozdějších předpisů, dle níž nelze k zasypávání využívat odpady pryže. Všechna citovaná ustanovení prováděcích předpisů vycházejí z předpokladu, že kamenivo je odpadem. Kamenivo však odpadem nebylo, jednalo se o výrobek, určený pro inženýrské a pozemní komunikace, případně terénní úpravy. Jelikož se jednalo o výrobek, citované právní předpisy na nakládání s kamenivem nejsou aplikovatelné.
7. Vztahují-li se navíc v právních předpisech stanovená omezení použití odpadu z pryže k určitému způsobu použití materiálu (konkrétně v podobě k zasypávání na povrchu terénu), nemohlo být žalobkyni přičítáno jejich porušení ze strany jeho odběratele (G3 plast). Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentuje, že ze smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a společností G3 plast a stejně tak z faktur vyplývá, že žalobkyně dodávala společnosti G3 plast materiál „jako náhradu kameniva“.
8. Žalovaný přitom nijak nezduvodnil, proč by dle jeho názoru měl dodavatel nést odpovědnost za způsob využití odběratelem a omezil se na konstatování, že se žalobkyně „nemůže

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vymlouvat na odběratele materiálu, který měl tento materiál využívat v rozporu s výše uvedenými omezeními“. Pokud jde o obsah smlouvy mezi žalobkyní a společností G3 plast a faktury, z nichž má vyplývat účel použití výrobku odběratelem, je žalobkyně přesvědčena, že ani tato skutečnost nebyla způsobilá založit odpovědnost žalobkyně za přestupek podle § 121 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech. Použil-li tedy odběratel kamenivo v rozporu s právními předpisy, nelze tuto skutečnost použít jako argument proti žalobkyni. Žalovaný ani inspekce tímto způsobem nemohou prokazovat, že nebyly naplněny požadavky na vynětí výrobku z odpadového režimu. Jestliže bylo kamenivo v době předání odběrateli výrobkem, nemohlo se dodatečně stát odpadem v důsledku následného postupu odběratele.

9. Žalovaný pak dále dovozuje, že již podle původní právní úpravy platilo, že k tomu, aby se odpad stal výrobkem, musel být tento výrobek výslovně uveden v provozním řádu. Tento závěr dovozuje z § 1 odst. 1 písm. h) vyhlášky č. 383/2001 Sb., kde bylo uvedeno, že *„Žádost o udělení souhlasu k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů obsahuje seznam druhů odpadů podle Katalogu odpadů, vstupujících a vystupujících ze zařízení, a pokud jsou v zařízení vyráběny výrobky, též popis výrobků vystupujících ze zařízení“*.
10. Ačkoliv citované ustanovení vyhlášky č. 383/2001 Sb. předpokládalo, že žádost o udělení souhlasu k provozování zařízení bude obsahovat seznam druhů odpadů a případně popis výrobků vystupujících ze zařízení, z jeho znění explicitně nevyplývala povinnost žalobkyně jakožto provozovatele zařízení kamenivo zahrnout do seznamu výrobků. I v případě, že by taková povinnost byla z citovaného ustanovení dovozena, byť ani s takovým závěrem se žalobkyně neztotožňuje, nebylo by automaticky možné usuzovat, že je jejím splněním podmíněn status kameniva jako výrobku. Takový závěr by byl v přímém rozporu se zněním § 3 odst. 6 zákona č. 185/2001 Sb.; požadavky v něm uvedené nelze rozšiřovat na základě podzákoného právního předpisu upravujícího náležitosti žádosti o udělení souhlasu s provozováním zařízení. Argumentace žalovaného je v rozporu se zásadami *nullum crimen sine lege* a *nulla poena sine lege*, které je nezbytné aplikovat i v oblasti správního trestání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. listopadu 2004, sp. zn. 6 As 23/2005).
11. Odpad (kat. č. 16 01 03), který je specifikován ve výroku rozhodnutí a který měla žalobkyně předat neoprávněné osobě, nikdy předán nebyl. Toto katalogové číslo odpovídá nezpracovaným pneumatikám, zatímco žalobkyně předávala společnosti G 3 plast pouze upravené pneumatiky – kamenivo. Výrok rozhodnutí proto uvádí nepochybně nesprávný kód odpadu.
12. Žalobkyně dále potvrdila, že ohlašovací povinnost v důsledku administrativní chyby zaměstnankyně žalobkyně skutečně nesplnila ve dvou ohlášených údajích řádně, jednalo se o neúmyslné jednání, což měla potvrdit svým výsledkem. Správní orgán však neposoudil míru škodlivosti a závažnosti jednání žalobkyně, když se jednalo zanedbatelné zkreslení odpadových evidencí, mj. neprovedl důkazy navržené žalobkyní a následně vytkl žalobkyni, že provedení nápravných opatření neprokázala.
13. Žalobkyně dále namítla, že závěr žalovaného, že žalobkyně ke dni 1. 1. 2020 a pak k 1. 1. 2021 překročila okamžitou kapacitu předmětného zařízení pro nakládání s odpady, nemá oporu ve správním spise. Ve skutečnosti k překročení kapacity zařízení nikdy nedošlo, závěr o překročení kapacity vyplývá jen z chyby v evidenci k přelomu roku. Inspekce ani žalovaný překročení kapacity neprokázaly, naopak odmítly provedení důkazů, jimiž chtěla žalobkyně prokázat opak.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

14. Odůvodnění je ve vztahu k výši uložené pokuty nepřezkoumatelné, když není zřejmé, jak inspekce dodržela zásadu podle § 4 odst. 2 s. ř. („v obdobných případech obdobně“), neboť inspekce pouze konstatuje, že zásadu dodržela, aniž by ale uvedla, jaké obdobné případy vzala do úvahy.
15. Inspekce v rozporu se zásadou vyhledávací a zásadou materiální pravdy neopatřila dostatečné důkazy zejména ve věci údajné škodlivosti kameniva pro životní prostředí a ve věci údajného faktického překročení okamžité kapacity zařízení k 1. lednu 2020 a 1. lednu 2021, a proto měla rozhodnout ve prospěch obviněného.
16. Vedle toho se jako k přitěžující okolnosti přihlíží k dalšímu nakládání s kamenivem, které prováděla mimo gesci žalobkyně společnost G 3 plast, a naopak jsou ignorovány některé polehčující okolnosti, např. přijatá nápravná opatření či spolupráce s kontrolním orgánem.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 185/2001 Sb. stanoví obecně podmínky, kdy se odpad stává výrobkem. Nebylo by v souladu s legislativními pravidly do daného ustanovení dát jako jednu z podmínek uvádění výrobků na seznamu v rámci provozního řádu zařízení, neboť danou oblast upravují jiná ustanovení zákona č. 185/2001 Sb. a podzákonné právní akty. Samotné ustanovení § 3 odst. 6 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., odkazuje na „zvláštní právní předpisy“, což je klasický termín používaný v českých právních předpisech, pod který lze zahrnout velkou škálu předpisů.
18. Žalobkyně byla povinna do provozního řádu uvést všechny výrobky, které v zařízení zamýšlí vyrábět spolu s popisem, a příslušný správní orgán byl povinen dané zkontrolovat a odsouhlasit. Vzhledem k velkému zájmu o ochranu životního prostředí v poslední době a ochranu lidské bezpečnosti a zdraví není záhodno, aby činnost zpracování odpadů do výrobků zůstala bez kontroly správních orgánů a aby si dané rozhodoval zpracovatel sám na základě vlastního uvážení.
19. Schválený provozní řád zařízení žalobkyně uvádí pouze jeden výrobek, který může vystupovat z tohoto zařízení po využití odpadu v něm - jedná se o alternativní palivo. Inspekce při své kontrole vycházela z provozního řádu a neměla důvod zkoumat jednotlivé odpady, zda tyto nenaplnují zákonné ustanovení pro přeměnu ve výrobky. Sama žalobkyně měla být iniciátorem změny provozního řádu, jestliže shledala, že odpady, které ve svém zařízení zpracovává, mohou být výrobky ve smyslu ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 185/2001 Sb.
20. Ustanovení § 12 odst. 1 vyhlášky č. 294/2005 Sb. přílohy č. 5, v níž je uvedeno, že na povrchu terénu nesmí být využívány odpady vznikající z výrobků podléhajících zpětnému odběru, a přílohu č. 4 bodu B vyhlášky č. 273/2021 Sb., která upravuje technické požadavky a podmínky pro využívání odpadů na povrchu terénu, je nutné respektovat (i když je možno, že v budoucnu budou změněny pro lepší docílení cirkulární ekonomiky). Inspekce zjistila, že podle provozního řádu nevychází ze zařízení žádný výrobek používaný na povrchu terénu, ale pouze odpad a v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tedy zjišťovala, zda by se tento nedal použít na povrchu terénu tak, jak bylo žalobkyní, resp. odběratelem, zamýšleno, načež na základě výše uvedených právních předpisů zjistila, že nikoliv.
21. Jestliže normotvůrce do prováděcích právních předpisů zakomponoval zákaz používání předmětných typů odpadů ke konkrétním účelům, zřejmě ho k tomu vedlo to, že tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

druhy odpadů budou mít při konkrétním využití nepříznivý vliv na životní prostředí, nebo to alespoň na základě mu předložených informací předpokládal. Zde tedy již není třeba u každého jednotlivého konkrétního odpadu zvlášť prokazovat, zda má či nemá nepříznivý vliv na životní prostředí a je tuto vůli zákonodárce brát na zřetel.

22. K žalobnímu argumentu, že žalobkyně nenese odpovědnost za odběratele společnost G3 plast, žalovaný uvádí, že podle uvedených faktur a kupní smlouvy dodával odběrateli jako náhradu kameniva materiál, který původně zamýšlel dodávat jako alternativní palivo z pryže. Inspekce ani ministerstvo v rozhodnutích neshledaly žalobkyni vinnou z použití odpadu jako kameniva odběratelem, ale z toho, že žalobkyně jej vydávala za výrobek jako náhradu kameniva. Inspekce ve svém rozhodnutí jasně uvedla, že přihlédla k množství odpadů, které bylo společnosti G3 plast předáno, nikoliv k způsobu nakládání s daným odpadem touto společností. Terénní úpravy zmiňované inspekcí byly uvedené pro dokreslení celé situace, nikoliv jako dvojí přičítání či přitěžující okolnost.
23. Žalobkyně se mylí, jestliže si myslí, že se na ni nevztahují právní předpisy upravující použití odpadu z pryže pro zasypávání, neboť jestliže není možné tímto způsobem použít odpady z pryže, není možno takto použít ani výrobky, které byly původně odpady, a tudíž se tedy ani nejedná o výrobky ve smyslu ustanovení § 3 odst. 6 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb. Žalovaný na žalobkyni nepřenáší odpovědnost, ale jestliže odběrateli prodal kamenivo jako výrobek pro něco, pro co jej nelze použít, je zodpovědná za to, že tento odpad vůbec považuje za výrobek.
24. Pokud žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2008, č.j. 7 Afs 27/2008– 46, s jeho následující citací žalovaný jednoznačně souhlasí, je v něm zdůrazněno, že je třeba věc konkretizovat a zkoumat, zda charakter a stupeň konkrétní nebezpečnosti daného jednání se vůbec nachází v hranicích typové nebezpečnosti dané ve znacích jeho skutkové podstaty.
25. Zkreslení ročního HPNO nebylo zanedbatelné, když se v prvním případě (odpadní pneumatiky přijaté od společnosti ELTMA) jednalo u předmětného zařízení o rozdíl v množství 5118,64 tun odpadu, který místo v tomto zařízení skončil v jiném zařízení provozovaném žalobcem, a když v druhém případě (odpadní pneumatiky přijaté od společnosti Toyota) byl u odpadů chybně použit kód nakládání týkající se přeshraniční přepravy odpadů, která se však vůbec neuskutečnila, jelikož odpady byly přijaty od původce z tuzemska.
26. Vzhledem k velkému objemu odpadů, které jsou v České republice produkovány a zpracovávány, není možno správními orgány kontrolovat jednotlivé provozovatele zařízení ke zpracování odpadů bez uceleného a pravdivého HPNO a dané také umožňuje křížovou kontrolu toku odpadů. V případě přeshraniční přepravy má Česká republika také závazky vůči okolním státům. Společenská škodlivost v rámci daného přestupku byla tedy naplněna, v konkrétním případě je v rámci zmíněné skutkové podstaty dokonce značná, a není možno se na její absenci jakkoliv odvolávat.
27. Řádná, úplná a správná evidence odpadu je zásadní povinností provozovatele zařízení k nakládání a zpracování odpadu, jak už bylo uvedeno výše, a to nejenom pro nutnost kontroly toku odpadu, ale také aby bylo možno kontrolovat dodržování povinností v konkrétním zařízení v souladu s povolením k provozu a v souladu s provozním řádem zařízení. Správní orgán nemá možnost vrátit čas a změřit množství odpadů nacházející se v zařízení k určitému datu, proto je nesmírně důležité a ku prospěchu provozovatele, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dané povinnosti věnoval řádnou péči, aby jeho zaměstnanci byli řádně proškoleni, než začnou danou povinnost vykonávat a aby sám prováděl kontrolu, zda je tato povinnost vykonávána v souladu s právními předpisy. Inspekce sama uvádí, že vycházela pouze z hlášení z prostého důvodu, že z ničeho jiného vycházet nemohla. I v případě, že inspekce provádí kontrolu okamžité kapacity, v daný den kontroly vychází z průběžné evidence, neboť není reálné, aby převažovala uskladněný odpad.

28. Žalovaný se v rámci odvolacího řízení zabýval argumentací žalobce a zjistil, že pro administrativní chybu při evidenci odpadů v ročním HPNO nic nesvědčí. V HPNO z let 2020 i 2021 se naprosto přesně numericky shodují sloupce 5 a 6, nehledě na to, že pokud by se tyto sloupce číselně lišily a nějaké odpady by tak v daném roce chyběly či přebývaly, nemohlo by takovéto HPNO po jeho vyplnění a vložení do Integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností (ISPOP) ani být verifikováno místně příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností.
29. Žalobkyně své tvrzení o administrativní chybě v evidenci opírá o nevěrohodné a nepodložené domněnky, je nutno tedy dané vyhodnotit na základě důkazů, které svědčí o tom, že došlo ke skutečnému překročení okamžité kapacity předmětného zařízení.
30. K námitkám ohledně výše trestu žalovaný uvedl, že žalobkyně se dopustila celkově 4 přestupků. Za přestupek podle ustanovení § 66 odst. 2 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb. je možno uložit pokutu ve výši 1 000 000 Kč, za přestupky podle ustanovení § 121 odst. 1 písm. i), § 121 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech a za přestupek podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb. je možno uložit pokutu ve výši 10 000 000 Kč. Na základě daného je nutno konstatovat, že pokuta ve výši 490 000 Kč není nikterak vysoká. Žalobkyně se v tomto bodě žaloby odvolává na administrativní pochybení a uvádí, že pokuta byla dle jejího názoru neúměrně vysoká, takto však přestupky inspekce ani žalovaný nevyhodnotily, a přesto ve vztahu k maximální výši pokuty, která mohla být uložena, uložily pokuty velmi nízkou.
31. Proškolení zaměstnanců není nápravné opatření, když jím nemohl být zvrácen nastalý stav a dané mělo být učiněno před tím, než k přestupku došlo. Spolupráci žalobkyně zmiňuje pouze jakožto kontrolované osoby, tedy ve smyslu zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů. Součinnost je ve smyslu kontrolního řádu povinnost, nikoliv právo. Povaha přestupku ve výši pokuty byla zohledněna, jak žalovaný názorně uvedl výše.
32. Inspekce správně vyhodnotila, že se jednalo o významné překročení maximální okamžité kapacity v roce 2020 i 2021, když došlo k téměř dvounásobnému překročení. Stejně tak inspekce správně vyhodnotila, že množství neoprávněně předaných odpadů společnosti G 3 plast bylo významné. Inspekce nevzala v potaz při stanovení výše pokuty skutečnost, že společnost G 3 plast neoprávněně nakládala s převzatými odpady od žalobkyně. Inspekce pouze popsala dané jednání, ale jako přítěžující okolnost vyhodnotila množství neoprávněně předaných odpadů.
33. Jako přítěžující inspekce vyhodnotila v souladu s ustanovením § 40 písm. b) zákona o přestupcích skutečnost, že žalobkyně spáchala více přestupků. U každého spáchaného přestupku popsala způsob jeho spáchání a vyhodnotila na základě různých kritérií jeho závažnost, toto učinila s ohledem na to, aby mohla být stanovena výše pokuty, ta však byla stanovena pouze za přestupek nejzávažnější, tedy za přestupek podle ustanovení § 121 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

34. Pokud žalobkyně uvádí, že Inspekce neprokázala, že kamenivo je škodlivé pro životní prostředí, a tedy že se nemohlo stát výrobkem, že administrativní pochybení v evidenci naplnilo materiální stránku přestupku, a nakonec že k 1.1.2020 a 1.1.2021 fakticky došlo k překročení okamžité kapacity zařízení, pak o zjištění skutkového stavu a právního posouzení nemá žalovaný pochyb. Zásada *in dubio pro reo* zde tedy není na místě.

III.

Posouzení žaloby

35. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
36. První žalobní námitky se týkaly sporné skutečnosti, zda žalobkyně ve svém zařízení vyráběla ze starých pneumatik výrobek „*Kamenivo pro nestmelené směsi a směsi stmelené hydraulickými pojivy pro inženýrské a pozemní komunikace*“, který byl certifikován prohlášením o shodě („CE“) a dle žalobkyně splnil všechny zákonné podmínky pro přechod z režimu odpadu do režimu výrobku, který následně žalobkyně prodala společnosti G3 Plast, nebo zda této společnosti prodala odpad ve smyslu zákona o odpadech.
37. Zákonné podmínky přechodu z režimu odpadu do režimu výrobku jsou uvedeny v ust. § 3 odst. 6 zákona č. 185/2001 Sb. o odpadech:
- „Některé druhy odpadu přestávají být odpadem, jestliže poté, co byl odpad předmětem některého ze způsobů využití, splňuje tyto podmínky:*
- a) věc se běžně využívá ke konkrétním účelům,*
 - b) pro věc existuje trh nebo poptávka,*
 - c) věc splňuje technické požadavky pro konkrétní účely stanovené zvláštními právními předpisy nebo normami použitelnými na výrobky,*
 - d) využití věci je v souladu se zvláštními právními předpisy^{1a)} a nepovede k nepříznivým dopadům na životní prostředí nebo lidské zdraví***
 - e) věc splňuje další kritéria, pokud jsou pro určitý typ odpadu stanovena přímo použitelným předpisem Evropské unie.“*
38. V poznámce pod čarou je uvedené k bodu 1a) *Například zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti výrobků a o změně některých zákonů (zákon o obecné bezpečnosti výrobků), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů.*
39. Inspekce ve svém rozhodnutí k tomu uvedla, že po vyhodnocení dokladů předložených při fyzické kontrole a následně dokladů doložených v požadovaném termínu konstatuje, že výše popsaný

„výrobek“ drčeného kameniva, není uveden v provozním řádu, který by specifikoval/povoloval jeho případnou výrobu, inspekce proto tento „výrobek“ považuje za odpad (drčené pneumatiky).

40. Žalovaný ve svém rozhodnutí doplnil:

„V daném případě tedy není naplněna již podmínka v návěti ust. § 3 odst. 6 starého zákona o odpadech, tedy že „některé druhy odpadu přestávají být odpadem, jestliže poté, co byl odpad předmětem některého ze způsobů využití, splňuje tyto podmínky...“, jelikož dotyčný odpad nebyl předmětem způsobu využití, který by byl aprobován příslušným individuálním právním aktem. Inspekce v napadeném rozhodnutí dále správně posoudila, že předmětný materiál navíc nenaplnňuje též podmínku pro přechod z režimu odpadu do režimu výrobku, ustanovenou v § 3 odst. 6 písm. d) starého zákona o odpadech, a to s poukazem na výše zmíněné prováděcí předpisy (vyhlášky). Jestliže normotvůrce do prováděcích právních předpisů zakomponoval zákaz používání předmětných typů odpadů ke konkrétním účelům (zde využívání na povrchu terénu/zasypávání), byl jednoznačně veden tím, že takové odpady budou mít při konkrétním využití nepříznivý vliv na životní prostředí.“

41. Žalovaný pak s odkazem na § 1 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady nazvaného „Náležitosti žádosti o souhlas k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů“, dle kterého žádost o udělení souhlasu k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů (dále jen "zařízení") obsahuje: seznam druhů odpadů podle Katalogu odpadů, vstupujících a vystupujících ze zařízení, a pokud jsou v zařízení vyráběny výrobky, též popis výrobků vystupujících ze zařízení, dospěl k závěru, že není možné, aby si provozovatel zařízení k využívání odpadů, jehož vstupy jsou primárně odpady, sám arbitrárně a svévolně určoval, které výstupy z tohoto zařízení jsou odpady a které jsou již výrobky z odpadů, aniž by toto měl schváleno od příslušného povolovacího správního orgánu.
42. Mezi stranami tak byl spor o právní hodnocení, nakolik takto zpracované pneumatiky splňovaly definici výrobku, tedy konkrétně podmínku uvedenou v ust. § 3 odst. 6 písm. d) zákona o odpadech, a to s ohledem na skutečnost, že žalobkyně neměla tento výrobek uveden v provozním řádu a s ohledem na zákaz ukládání výrobku z recyklovatelných odpadů na povrchu terénu.
43. Zařízení žalobkyně má schválený provozní řád, který má splňovat náležitosti vyhlášky č. 383/2001 Sb. Soud tak má za to, že žalobkyně byla povinna do provozního řádu uvést všechny výrobky, které v zařízení zamýšlí vyrábět spolu s popisem a příslušný správní orgán byl povinen dané zkontrolovat a odsouhlasit. To však žalobkyně dané ohledně kameniva nesplnila.
44. Soud sice souhlasí se žalovaným, že bylo povinností žalobkyně tento výrobek uvést ve své žádosti o souhlas k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů, na druhou stranu má soud za to, že tato podmínka není nikterak stanovena ve shora citovaném ust. § 3 odst. 6 starého zákona č. 185/2001 Sb. Toto ustanovení podmínku aby dotyčný odpad byl předmětem způsobu využití, který by byl aprobován příslušným individuálním právním aktem, neobsahuje, ani na něj neodkazuje. Ustanovení písm. d), jak bylo citováno shora odkazuje na zcela jiný druh právních norem.
45. Zrovna tak má soud za to, že ustanovení § 3 odst. 6 písm. d) starého zákona o odpadech stanovující podmínku, že **využití věci je v souladu se zvláštními právními předpisy a nepovede k nepříznivým dopadům na životní prostředí nebo lidské zdraví**, nelze vykládat tak, jak to činí žalovaný, tj. že jelikož je zakázáno využití pneumatik při ukládání odpadu na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

skládkách na povrchu terénu, nelze z nich vyrobit materiál, které lze využít *pro inženýrské a pozemní komunikace*.

46. Ustanovení § 12 vyhlášky č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů **na skládky**, nazvané „Obecné technické požadavky a podmínky pro využívání odpadů na povrchu terénu“, v odst. 1 stanoví: „**Na povrchu terénu nelze využívat** odpady nebezpečné, odpady kategorie ostatní odpad, které vznikly úpravou nebezpečných odpadů s výjimkou případů odstranění nebezpečných složek v odpadu, směsné komunální odpady, **odpady uvedené v příloze č. 5 a výstupy z úpravy směsných komunálních odpadů**. Na povrchu terénu dále nelze využívat stavební a demoliční odpady s výjimkou zeminy, jalové horniny, blušiny, sedimentů, recyklátu ze stavebního a demoličního odpadu a vybouraných betonových nebo železobetonových bloků využívaných jako náhrada za lomový kámen k účelům, pro které není technicky možné využít recyklát ze stavebního a demoličního odpadu. Zákaz využívání stavebních a demoličních odpadů podle tohoto odstavce se nevztahuje na jejich využívání při uzavírání skládek k vytváření uzavírací těsnicí vrstvy skládky.“
47. Příloha č. 5 nazvaný „Seznam odpadů, které je zakázáno ukládat na skládky všech skupin a používat jako technologický materiál nebo využívat na povrchu terénu a odpady, které lze na skládky ukládat jen za určitých podmínek“ obsahuje v části A. Seznam odpadů, které je zakázáno ukládat na skládky všech skupin a používat jako technologický materiál nebo využívat na povrchu terénu a v bodě 1. uvádí: Odpady vznikající z výrobků podléhajících povinnosti zpětného odběru (§ 38 zákona) **s výjimkou využívání pneumatik při výstavbě a uzavírání skládek**.
48. Dle ust. § 38 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech, povinnost zpětného odběru se vztahuje na pneumatiky.
49. Příloha č. 4 vyhlášky č. 273/2021 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, nazvaná Seznam odpadů, jejichž ukládání na skládku, využívání k zasypávání, využívání jako technologického materiálu pro technické zabezpečení skládek nebo pro účely uzavírání a rekultivace skládek je omezeno v bodě B. nazvaném Další odpady, které je zakázáno využívat k zasypávání uvádí Odpady na bázi sádry, kovů, plastu, textilu, odpady kompozitních obalů, **pryže, asfaltu, skla, papíru a dřeva**.
50. Dle soudu se tato ustanovení nevztahují na žalobkyni v této situaci. Žalobkyně totiž neukládala ani pneumatiky, ani výrobky z nich vyrobené na povrchu terénu skládky. Inspekce učinila z faktur a ze smluv uzavřených se společností G 3 plast závěr, že žalobkyně tento výrobek prodala k tomuto nedovolenému účelu. Soud má však za to, že pokud tak činil odběratel, neznámá to, jak se mylně domnívá žalovaný, že s ohledem na tento zakázaný způsob využití, přestává být tento výrobek výrobkem a zůstává odpadem. Soud proto nesouhlasí se závěrem žalovaného, že *jestliže není možné tímto způsobem použít odpady z pryže, není možno takto použít ani výrobky, které byly původně odpady, a tudíž se tedy ani nejedná o výrobky ve smyslu ustanovení § 3 odst. 6 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb.*
51. Nad rámec shora uvedeného soud dále uvádí, že ze shora uvedených ustanovení týkajících se nakládání s odpady vyplývá zcela jasný záměr zákonodárce recyklovatelné odpady recyklovat, tj. využít na další účel, a nikoliv ukládat na skládky, ať již primárně nebo při technickém zabezpečení skládek, jejich rekultivaci nebo uzavírání, a to ještě s výjimkou využívání pneumatiky při výstavbě a uzavírání skládek. Proto závěr žalovaného, že využití kameniva vyrobeného z pneumatik na povrchu terénu je obecně zakázáno, dle soudu nelze z těchto ustanovení rovněž vyčíst.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

52. Soud má proto za to, že závěr správních orgánů, že se nejedná o výrobek, jelikož tento nesplňoval podmínku vedenou pod písm. d) § 3 odst. 6 zákona o odpadech, je nesprávný a rozhodnutí žalovaného v této části neobstojí a je nutné jej zrušit z důvodu jeho nezákonnosti.
53. V další námitce žalobkyně namítá, že *k faktickému překročení kapacity zařízení k 1. 1. 2020 a k 1. 1. 2021 nedošlo, neboť se jednalo pouze o administrativní pochybení ve vedení evidence způsobené chybným zaevidováním pneumatik odvezených do jiné provozovny a následným převodem množství pneumatik, které se v provozovně fyzicky nenacházely, do dalšího roku. Správní orgány skutečné překročení okamžité kapacity nijak neprokázaly, nedisponovaly konkrétními důkazy, které byly povinny zjišťovat stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to jak ve prospěch, tak v neprospěch obviněného a vycházely pouze z evidence, i když žalobce předložil argumenty, že to není možno. Správní orgány navržené důkazy – výsledky svědků – neprovedly.*
54. Soud uvádí, že pokud žalobkyně tvrdila, že k faktickému překročení kapacity nedošlo, měla toto tvrzení doplnit o údaje, které by to potvrzovaly, a následně tyto doložit listinnými důkazy, popř. svědecky. Za situace, že žalobkyně nebyla schopna dotvrdit údaje o skutečném vstupu a výstupu za předmětné období, které mohla zjistit z listinných důkazů, těžko mohla spoléhat na to, že tyto údaje vyplynou z výsledku svědků, které navrhovala. Obecně platí, že účastník má povinnost tvrzení a až následně povinnost důkazní. I v případě obvinění z přestupku nestačí pouze říct, tak to není, protože se to stalo jinak. Je nutno dotvrdit, jak se to konkrétně stalo se všemi detaily, tedy s uvedením množství odpadu a důvodu jeho chybného administrativního zaevidování. Až takové tvrzení může zpochybnit správním orgánem zjištěný skutkový stav. Až za této situace by měl správní orgán povinnost vyslechnout svědky, kteří by mohli žalobkynině tvrzený skutkový stav prokázat. Pokud žalobkyně jiný skutkový stav netvrdí, správní orgán nemá povinnost k tomuto netvrzení provádět důkazy.
55. Jak se k dokazování ve správním řízení přestupkovém vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. srpna 2017, č.j. 2 As 218/2017-22:
- „V řízení o přestupcích, které jsou jednou z forem správního trestání, platí obdobně jako v trestním právu princip presumpce neviny a z něho vyplývající povinnost rozhodovat v pochybnostech ve prospěch obviněného z přestupku (in dubio pro reo). Existuje-li rozumná pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se žalobce přestupku nedopustil, je na místě aplikovat uvedený princip a řízení o přestupku zastavit. Důkazní břemeno leží na správním orgánu“ (zvýraznění přidáno).“*
56. Taktéž Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I ÚS 733/01 ze dne 24. února 2004, konstatoval, že má být rozhodnuto ve prospěch obviněného pouze v případě důvodných pochybností o existenci relevantních skutkových okolností při prokazování jeho viny:
- „Z principu presumpce neviny (§ 2 odst. 2 tr. řádu) kromě pravidla, podle něhož musí být obviněnému vina prokázána, plyne rovněž pravidlo in dubio pro reo, dle kterého není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného.“*
57. Žalobkyně tedy ve světle shora citované judikatury, jak bylo vysvětleno shora, měla uvést takové skutečnosti, které by mohly vzbudit důvodné pochybnosti o doposud zjištěném

skutkovém stavu věci. To znamená, že měla uvést, které konkrétní odpady v jakém množství a z jakého důvodu byly nesprávně zaevidovány, a dané doložit listinami, ze kterých toto vyplývá. Samotné tvrzení, že se jedná o administrativní chybu s tím, že její zaměstnanec při výslechu uvede, jakým způsobem k tomu došlo, skutečně důvodné pochybnosti nepředstavuje.

58. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, proč nepovažuje žalobkyní uváděné skutečnosti za takové, které by mohly vzbudit (oprávněně) jakékoliv pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu ani o jeho právním posouzení. Žalovaný konkrétně uvedl:

„Pro administrativní chybu při evidenci odpadů v ročním HPNO nesvědčí ani skutečnost, že v HPNO za oba roky (2020 i 2021) se naprosto přesně numericky shodují sloupce 5 a 6 (každý sloupec přirozeně s opačným matematickým znaménkem), nehledě na to, že pokud by se tyto sloupce číselně lišily a nějaké odpady by tak v daném roce „chyběly“ či „přebývaly“, nemohlo by takovéto HPNO po jeho vyplnění a vložení odvolatelem do Integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností (ISPOP) ani být verifikováno místně příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností.“

59. Žalobkyně však ani v žalobě nepřináší žádnou novou oponenturu, která by závěry žalovaného nějak zpochybnila. Nepřichází s tvrzením, které by tato „čísla“ vysvětlilo. Neuvedla, jaké množství pneumatik bylo odvezených do jaké provozovny. Naopak pouze svou námitku opakuje a apeluje na výslechu svědka. Za této situace soud také pouze odkazuje na vypořádání této námítky žalovaným. Není úkolem soudu za žalobkyní její námitku domýšlet ani vyslýchat svědky, aby se dozvěděl okolnosti chyb v ročním HPNO. Námitka žalobkyně je tak rovněž nedůvodná.
60. Další námitky se týkaly skutečnosti, že žalobkyně sice porušila ohlašovací povinnost, avšak stalo se tak neúmyslně v důsledku administrativní chyby zaměstnankyně, což **správní orgán nevzal v úvahu při posuzování míry škodlivosti a závažnosti jednání žalobkyně, když mj. neprovedl důkazy navržené žalobkyní**. Obdobné se týká nápravných opatření a součinnosti žalobkyně, které dle žalobkyně správní orgány nevzaly v úvahu při stanovení výše trestu jako polehčující okolnosti.
61. Inspekce k nápravným opatřením uvedla: *V daném případě však nelze mít za to, že uložení správního trestu by vzhledem k nákladům na učiněná opatření, jak je obviněný popsal ve svém vyjádření (poučení odpovědných zaměstnanců), vedlo k nepřiměřené tvrdosti. Ust. § 125 zákona o odpadech tak nelze v daném případě aplikovat.*
62. Pokud k tomu následně žalovaný uvedl, že *proškolení zaměstnanců stran evidence nebylo ve spisu nikterak doloženo, jde tedy pouze o tvrzení odvolatele, inspekce tak tuto skutečnost těžko mohla vzít v úvahu při stanovení výše pokuty*, je jeho rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné, jelikož neodpovídá rozhodnutí inspekce, která tuto skutečnost vzala v úvahu. Soud má však za to, že je potřebné číst obě rozhodnutí ve svém souhrnu a nelze z nich učinit závěr o tom, že se správní orgány touto skutečností nezabývaly. Z rozhodnutí inspekce zcela jednoznačně vyplývá, že se touto skutečností, kterou zřejmě nepovažovala za nutné prokazovat, zabývala, když z něj vyplývá, že i kdyby žalobkyně provedení těchto nápravných opatření prokázala, nevedlo by uložení trestu k nepřiměřené tvrdosti.
63. Soud tedy nesouhlasí s tím, že by správní orgány rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Soud rovněž nesouhlasí se žalobkyní, že se jednalo a zanedbatelné zkreslení údajů a že žalovaný toto neúmyslné pochybení nevzal v úvahu při

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

posuzování míry škodlivosti, jak sama citovala ve své žalobě, když uvedl: „*i neúmyslné zkreslení evidence je přestupkem, byť s menší společenskou škodlivostí než podobné úmyslné jednání, nehledě na objektivní odpovědnost odvolatele coby právnické osoby, kde se nezkoumá zavinění, natož pak úmysl.*“

64. Soud tak má za to, že rozhodnutí inspekce i žalovaného ohledně výše trestu je dostatečně odůvodněné. Správní orgány se při ukládání trestu řídily zákonem a zabývaly se všemi pro uložení trestu rozhodnými skutečnostmi, a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který ve svém recentním rozsudku ze dne 30. 5. 2024, č.j. 3 As 153/2022-45, zopakoval: „*U každé přitěžující či polehčující okolnosti je nutno konkrétně zhodnotit její význam pro zvýšení či snížení stupně nebezpečnosti činu pro společnost. Při určování stupně nebezpečnosti deliktu pro společnost se nepřihlíží jen k okolnostem, které zakládají znaky deliktu, kterým byl účastník řízení uznán vinným, nýbrž i k dalším okolnostem, které sice nejsou nutné k naplnění znaků deliktu, které však charakterizují spáchaný skutek nebo jeho pachatele a mají vliv na jejich konkrétní společenskou nebezpečnost,*“ (srov. rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, odst. [225]).
65. Stran námitky neuvedení obdobných případů soud předně uvádí, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale její význam spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009-541, ze dne 4. 7. 2012 č. j. 6 Ads 129/2011-119, či ze dne 30. 10. 2014 č. j. 10 As 155/2014-33). Pokud nadto správní orgán dostatečně podrobně zdůvodní výši ukládané pokuty, není již povinen své závěry o výši sankce doplnit o specifikaci jiných skutkově shodných případů např. prostřednictvím uvedení spisových značek konkrétních řízení, jež se skutkově podobají, aby ilustroval, že uložená pokuta je přiměřená a nevybočuje ze správní praxe. Ostatně žalobkyně sama neuvádí žádný obdobný případ, u něhož by byla uložena pokuta diametrálně nižší než pokuta uložena žalobkyni.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

66. Jelikož městský soud shledal rozhodnutí žalovaného částečně nezákonným, v souladu s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný má povinnost se opětovně zabývat posouzením spáchání přestupku dle ust. § 121 odst. 1 písm. i) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), tedy nepředání odpadu v souladu s hierarchií odpadového hospodářství způsobem stanoveným v § 13 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, s tím, že je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku.
67. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla žalobkyně ve věci úspěch, náleží ji náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za tři úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby a účast na jednání (3 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada

hotových výdajů sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy činí náhrada nákladů za zastoupení včetně DPH ve výši 2 142 Kč částku 12 342 Kč a dále 3 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. října 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.